

„Lehetetlen letenni.” – *Elle*
„A nyár legjobb könyve.” – *Glamour, Cosmopolitan*

Nyolcszáz szőlőszem

fine ●
selection

LAURA DAVE

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

LAURA DAVE

Nyolcszáz szőlőszem

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Nagyjából nyolcszáz szőlőszemet kell érlelned ahhoz, hogy legyen egy üveg borod. Ha ez nem elég érv amellet, hogy fenéig ürítsd az üveget, akkor nem tudom, mi az.

– *Ismeretlen*

1. rész

A szőlő

Sebastopol, Kalifornia, hat hónappal korábban

APÁMNAK VAN EZ A NAGYSZERŰ TÖRTÉNETE arról a napról, amikor megismerte anyámat, egy történet, aminek a mesélésébe sohasem fárad bele. Havas decemberi reggel volt, és apám a kollégája sárga Volkswagenje felé igyekezett, ami a Lincoln Center előtt parkolt, két pohár kávéval és egy halom újsággal a kezében. (Az első borát, a *Block-14*-et – ami az egyetlen bor volt az első évjáratából –, pár szóban megemlítették a *Wall Street Journal*ben.) Az újságcikk okozta izgalom és a gőzölgő kávé egyensúlyozása közben Daniel Bradley Ford nem vette észre, hogy a Lincoln Center előtt két sárga bogárhátú is parkol. Hogy nem a keleti parti forgalmazója kucorog a hidegben a sárga bogárhátú sofőrülésén. Hanem jövődöbéli felesége, Jenny.

Apám a rossz autóba ült be, hogy rátaláljon a legcsodálatosabb nőre, akit valaha látott: kék kesztyű és hozzáillő svájcisapka volt rajta. Hosszú, szőke, hullámos haja kilógott alóla. A csellója az egész hátsó ülést elfoglalta.

A legenda szerint – és ismerve a szüleimet, majdnem el is hiszem – anyám nem sikoltott fel. Nem kérdezte, hogy kicsoda az apám, vagy

mit csinál az autójában. Ráragyogtatta varázslatos mosolyát, és azt mondta: „Nem tudom, mi tartott ennyi ideig.”

Aztán kinyújtotta a kezét az egyik kávéért, amit apám készen állt odaadni neki.

Szinkronizáció, mondaná az apám. Ez egy nagyon fontos kifejezés volt a szótárában. Szinkronizáció: az események összehangolódnak, hogy egységben működjenek. Egy karmesternek sikerül tempóban tartania a zenekarát. A fényvisszaverődés és az időfelvétel lehetetlen összhangja, ami a tökéletes fényképet eredményezi. A Lincoln Center előtt ugyanabban az időben két sárga bogárhátú parkolt, az egyikben élete szerelmével.

Nem végzet, tenné hozzá az apám. Ne keverjük össze a végzettel! A végzet nem feltételez működést. A szinkronizáció pedig egészen a működésről szól. Feltételezi, hogy minden rendszer olyan állapotban működik, amiben a rendszerek különböző részei majdnem, ha nem teljesen készen állnak.

Az apámnál ez volt a kiindulópontja annak, ahogy megközelítette a munkáját: először mint tudósemler, aztán mint borász. Az egyik első biodinamikus borász volt Amerikában, természetesen a saját kis szegletében. Nemcsak maga a szőlő számított nála, hanem – ahogy szerette támogatni ezt az elméletet – az ökológiai, társadalmi és gazdasági rendszerek is, amelyeket szinkronba kellett hozni annak érdekében, hogy megfelelően fejlődjön a szőlő. Apám azt mondta, hogy bármilyen más módszer a lustaság jele.

Ami engem illet, kifogott rajtam, hogy meglássam a szerepet, amit a szinkronizáció játszott az életemben. A szerepet, amit állítólag játszott. Egészen addig, amíg le nem rombolta az áldottan együgyű, szándékosan optimista életemet, oly módon, amit már nem tudtam figyelmen kívül hagyni, hacsak nem menekültem el előle.

Ezért azon a végzetes vasárnapon pont ezt tettem. Elmenekültem tőle.

Abban a ruhában, ami éppen rajtam volt, és egy sietősen összepakolt bőrönddel elvezettem a napos Dél-Kaliforniából – a helyről, ami az elmúlt tizennégy évben az otthonom volt – egy észak-kaliforniai kisvárosba, a Orosz-folyó völgyének peremére. Arra a helyre, ami az otthonom volt, egészen addig, míg délre nem költöztem.

Kilenc óra, öt pihenő, két borzasztó, tejturmixszerű kávéital (egy vaníliás és egy epres) után és néhány szem csokoládés karamellával később megérkeztem Sonoma megyébe. Megkönnyebbülést kellett volna éreznem, de amint elmentem az ismerős Sebastopol felirat – és háttérben a karakteres dombok – mellett, hirtelen megláttam magam a visszapillantó tükörben. A hajam zilált kontyban, a tekintetem mélységesen zaklatott, és nem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy itt egy másmilyen pokol vár rám.

Ezért megfordultam, és elkezdtem levezetni a kilencórás utat, vissza, Los Angelesbe.

De későre járt, és én még nem ettem (a karamellát leszámítva), zuhogott az eső, és olyan fáradt voltam, hogy nem bírtam gondolkodni. Ezért elhagytam a 12-es autópályát a Santa Rosa belvárosába vezető kijáraton. Már azelőtt tudtam, hogy hova megyek, mielőtt még bevallottam volna magamnak.

A Fivérek Kisvendéglő egy intézmény Sonoma megyében. Az eredeti tulajdonosok – a fivérek – hetvennyolc évvel ezelőtt nyitották meg, azzal az elgondolással, hogy ez lesz az a hely a megyében, ami későig nyitva tart, és ahol a legjobb sört lehet inni. A következő tulajdonosok is megmaradtak ennél a koncepciónál, felturbózták a bárt és a grillkonyhát, és a helyszínen díjnyertes sört főztek, amire az egész megyéből odacsődültek az emberek.

A Fivérek Kisvendéglő jelenlegi tulajdonosai a fivéreim voltak. Finn és Bobby Ford. És azonnal rájönnek, hogy mi történt, ahogy meglátnak. Látni fogják az arcomon. Hogy min mentem keresztül.

De amikor beléptem a bárba, csak Finn állt a pult mögött. Bobby sehol. Bobby hétvége óta mindig ott volt, ezért ez volt az első zavarba ejtő dolog.

A tény, hogy apám nem ül a szélső bárszéken, és nem iszik velük, volt a második.

Apám minden pénteken benézett – az egyetlen módja annak, hogy beindítsa a hétvégéjét, szokta mondani, hogy iszik egy italt a fiával. Összeszorult a szívem a csalódottságtól, és rájöttem, hogy igazából ezért jöttem ide, bár annyi más helyen is kiköthettem volna. Hogy apám igyon egy italt a lányával, még ha ki is derül minden.

De csak Finn állt a pult mögött, és úgy nézett rám, mintha nem ismerne meg. És egy pillanatig azt hittem, hogy tényleg nem. A hajam zilált kontyban, arcomon hamis és erőltetett mosoly. És későre járt. Talán úgy néztem ki, mint egy kóbor vendég, aki próbál még egy italt kicsikarni a pultostól zárás előtt.

Dicséretére legyen mondván, Finn nem vont kérdőre egyik miatt se. Elment más vendégek mellett, akik engem bámultak, miközben leültem a bárpult végénél, a kandallóhoz közel eső helyre. Apám helyére.

Leültem, és figyelmen kívül hagytam a lazának álcázott pillantásokat, Finn pedig szinte átfúrta őket a tekintetével, hogy véget vessen a bámészkodásnak. Ez Finn, az örök nagy testvér. Készen állt arra, hogy megvédjen, még mielőtt tudta volna, hogy mitől véd meg.

Széles mosollyal üdvözölt.

– Te mit csinálsz itt? – kérdezte.

– Vezettem kicsit.

– Kilenc órát? – hitetlenkedett.

Vállat vontam.

– Elkapott a hév – feleltem.

– Az látszik. – Habozott kicsit, de aztán csak megjegyezte: – Megbüntettek gyorsajtásért?

– Nem, Finn – feleltem, mert tudtam, hogy Finn szerint borzasztóan vezetek. Úgy, hogy kifogy a benzin, miközben gyorsajtásért büntetnek. Nehéz változtatni ezen a megítélésen. Még akkor is, ha ilyesmi csak egyszer fordult elő.

– Legalább ennek örülök – mondta Finn őszintén.

Finn a jó bátyám. Mindketten elég jók, de nálam Finn az igazán jó, még ha mindenki másnál nem is. Bobby első blikkre megkapóbb: a középiskolai futballcsapat kapitánya, helyi legenda, sikeres kockázattitőke-befektető, teljes élettel San Franciscóban. Gyönyörű ház, gyönyörű autók, gyönyörű család. Finn-nél öt perccel fiatalabb, de minden más tekintetben mindig ő tűnik az elsőnek.

Bobby hobbinak vette a bárta, és hogy legyen valami, amit Finn csinálhat. Finn kevésbé hitt a foglalkoztatásban. Azért volt tulajdonos a bárban, hogy ingyen ihasson, és továbbra is fényképezhessen. Finn nagyszerű fotós, de úgy tűnt, csak olyankor dolgozik – esküvőkön, családi portrékon –, amikor ihletet kap hozzá. Ebben kicsit apámra hasonlít: olyan erkölcsi kódexhez ragaszkodik, amit csak ő ért.

– Apáról lemaradtam? – kérdeztem.

– Nem jött be ma este.

Finn vállat vont, mintha azt mondaná: *Ne tőlem kérdezd.*

– Felhívhatjuk – folytatta. – Be fog jönni, ha tudja, hogy itt vagy.

Megráztam a fejem, lenéztem, félttem Finn szemébe nézni. Finn nagyon hasonlít apámra. Mindkettejüknek sötét szeme és egyforma, dús sötét haja van. Jóképű fickók, ízig-vérig amerikaiak. Az egyetlen

egyértelmű különbség az, hogy Finn szereti a sörényét egy hátracsapott baseballsapka alá gyúrni. Legtöbbször egy Chargers-sapka alá.

Nehéz volt elmondanom neki, mi történt, anélkül, hogy ne érezném azt: apámnak is nemsokára csalódást okozok.

Finn megköszöri a torkát.

– Vagyis nem tudják, hogy itt vagy? Anya és apa? – kérdezte.

– Nem, és örülnék, ha nem mondanád el nekik... tudod... a körülményeket. Világos, hogy nem ez volt a tervem.

– Világos – mondta.

Elhallgatott, mintha még akart volna mondani valamit, de aztán jobb belátásra tért volna.

– Örülni fognak, hogy látnak – mondta. – Hogy eljöttél. Bármi is az oka. Tudod, egyikünk se számított rá, hogy hazajössz a szüretre.

A szőlő szüretelése apám életében a legfontosabb öt hét az évben. Muszáj volt hazajönnöm abban az időszakban, amit a legszentebbnek tartott: a szüret utolsó hétvégén. Minden évben itt voltunk. Mindenki itt volt. Hazatértünk a családi házba: a fivérek a régi szobáikban aludtak, én az enyémben. A különböző társaink és partnereink meg a gyerekek foglalták el a ház többi részét. Mindannyian csatlakoztunk apámhoz, hogy leszedjük az utolsó fürtöket, hogy megízleljük az első korty borokat. Mindannyian maradtunk a szüreti bálra. De ebben az évben nem ez volt a terv. Egy sor oka volt annak, hogy most nem kellett volna ott lennem.

Finn rájött, hogy ezt nem kellett volna felhoznia, kínjában egyik lábáról a másikra állt.

– Mit iszol? – kérdezte.

A háta mögött lévő teljes bárba mutattam. A bourbon, a scotch és a whisky úgy néztek ki, mint karácsonyi ajándékok.

Finn mosolygott. Elém tett egy pohár bourbont és egy pohár vörös bort.

– Amiről azt gondolod, hogy akarsz – mondta, az elsőre mutatva.
– És amiből két kortynál többet fogsz inni.

– Köszönöm.

– Egészségedre!

Belekortyoltam a bourbonbe. Aztán szinte azonnal a bor felé nyúltam.

Finn az asztalra tette az üveget, hogy lássam, miből töltött. Sötét, fanyar pinot noir volt. Az Utolsó Csepp Szőlőskertből. B-Minor 2003 Vintage. Apánk szőlészetének egyik bora. A kedvenc borom apánk szőlészetéből, az enyém és Bobbyé. Ez olyan dolog, ami közös bennünk.

– Ez egy csodás bor – mondtam. – El kéne tenned, és megőrizned Bobbynak.

Finn mereven bólintott. Mintha lett volna valami, amit nem akar hangosan kimondani.

Majd ugyanolyan hirtelen meglágyult.

– Éhes vagy? – kérdezte. – Beszélhetek a konyhába, hogy dobjanak össze valamit.

– Nincsenek még zárva?

Finn a pultnak dőlt.

– Neked nem – mondta.

Ez volt a legkedvesebb dolog, amit mondhatott, és rámosolyogtam, hogy tudja, milyen nagyra értékelem a kedvességét. Aztán elindult vissza, a konyha felé, útközben belekortyolt a bourbonjébe.

Kihúztam magam a bárshéken, és most, hogy Finn távolodott, jobban tudatosult bennem a sok rám szegeződő tekintet.

Finn visszafordult, csak egy pillanatra.

– Hé, Georgia! – mondta.

– Igen?

– Azt ugye tudod, hogy a menyasszonyi ruhádban vagy? – érdeklődött.

Lenéztem az áttört csipkére, ami bekoszolódott a nyolcszáz kilométeres úton és akkor, amikor átrohantam a Fivérek Kisvendéglő parkolóján. És szomorúan állapítottam meg, hogy megvan az elveszettnek hitt karamellám is.

Végigsimítottam a szoknyám puha szövetén.

– Tudom – feleltem.

Bólintott, és visszafordult a konyha felé.

– Akkor jó. Egy sajtos melegszendvics rendel!

Az utolsó csepp

SZINKRONIZÁCIÓ. Az olyan rendszerre, aminek minden része egymással összhangban működik, azt mondjuk, hogy szinkronizált, vagy hogy szinkronban van. Olyan dolgok kölcsönhatása ez, amik normális esetben külön léteznek. A fizikában egyidejűségnek hívják. A zenében ritmusnak. Az életedben eszelős szívásnak.

Éjfél után értem a szüleim házának kocsifelhajtójára, kábultan és kimerülten. Azonnal megbántam, hogy nem éltem Finn ajánlatával, és nem aludtam nála Healdsburgben, mert akkor csak másnap kellett volna szembesülnöm a szüleimmel. Egy alkalmasabb öltözetben. Ugyanakkor a mögöttem álló nap után abban a dupla ágyban akartam aludni, amiben gyerekkoromban, a flanel ágyneművel és a szív alakú párnákkal.

Ahogy balra fordultam az autóval, elmentem az apró, kézzel faragott fatábla mellett: AZ UTOLSÓ CSEPP, ALAPÍTÁS ÉVE: 1979. Az út mindkét oldalán szőlő volt, nyolc hektár balra, nyolc hektár jobbra. A szőlőskert teli volt fürtökkel és vadvirágokkal, közrefogva a szüleim kedves, sárga, Craftsman-stílusú házát, fenn a dombtetőn.

Gyönyörű épület volt: a nagy zsalugáterek, az ablakokban lévő virágok és a piros ajtó barátságossá tették. A ház hátsó részét, amely az eredeti, négyhektáros kert felé nézett, végig fülkés ablakok szegélyezték. Egy apró, kétszobás házacska volt a kert végében. Ez volt a borászház, ahol apám a napi munkáját végezte.

Lekapcsoltam a gyújtást, és kinéztem a kocsiból a szüleim házára. Minden szoba sötét volt, kivéve a hálószobájukat. Aggódtam, hogy még ébren lehetnek, de valószínűbb volt, hogy csak az anyám volt fenn, és olvasott az ágyban. Ő nem hallja majd meg, ha bemegyek. Nem fog figyelni rá.

Kiszálltam az autóból, és a bejárati ajtó felé indultam. Kivettem a pótkulcsot a virágládából, és beengedtem magam. Ha felébresztem őket, ha meghallanak, akkor az ezen a ponton történik. A piros ajtó nyikorog. A Ford családban ezt minden gyerek a saját bőrén tanulta meg, az első olyan alkalommal, amikor megpróbált besurranni a házba villanyoltás után.

Bezártam magam mögött az ajtót. A házban továbbra is csend honolt.

A sötét folyosón állva mosolyogtam ezen az apró győzelmen. Ez volt a nap első nyugodt pillanata, és én megálltam, hogy beszívjam az ismerős illatokat: a frézia és a citrom keverékét – amivel anyám takarított –, az éjszakai jázminét az ablakokban, amiket anyám mindig nyitva hagyott, hogy átjárja a házat a friss levegő. Ez volt az a levegő, amit Los Angelesben nem lehetett találni. Ami miatt úgy éreztem, hogy Los Angeles áldott távolságban van, milliónyi kilométerrel odébb.

Bementem a konyhába, anélkül, hogy felkapcsoltam volna a lámpákat, végigsimítottam a fa konyhapultokon és a nagy faasztalon. A vacsora romjai – tányérok, két pohár és egy üveg bor – a mosogató mellett sorakoztak.

Úgy döntöttem, hogy hasznossá teszem magam, és elkezdtem összeszedni az edényeket, amikor egyszer csak megláttam az ablakból. A jakuzzi mellett volt, elfoglalta a teraszt és az udvart. Egy nagy sátor. Fehér vitorlavászonból. Ez az a sátor, amiben nyolc napon belül férjhez megyek. Miután elmúlt éjfél, lehet, hogy már csak hét nap? Los Angeles hirtelen teljes életnagyságban visszatért.

És nem csak képletesen. Megcsörrent a telefonom, megvilágítva a sötétséget.

Reflexből felvettem, mert nem akartam, hogy a hívás felébressze a szüleimet. Nem akartam megrémíteni őket.

– Ne tedd le! – mondta.

Ben volt. Felrázott a hangja a telefonban.

– Akkor ne hívjál! – mondtam.

– De muszáj!

Nagyon szeretem, ahogy Ben beszél. Bevezetés abba, hogy milyen ember: nyugodt, őszinte. Brit. Az akcentus a gyengém, de azért mindig más tulajdonságokat tettem a listám élére. Hogy megőrizsem a hitelességemet. Több mint egy hónapig kizárólag telefonon beszélünk, csak azután találkoztunk személyesen. Az építész Ben akkorigban New Yorkban élt. Én ingatlanjogász voltam, a cégem Ben egyik Los Angeles-i projektjén, egy belvárosi modern irodaházon dolgozott. Így szerettünk egymásba, a telefonon keresztül, a világ legkevésbé szexi dolgairól beszélgetve. Engedélyekről. Számlákról. Később pedig mindenről, ami számít.

– Meg kell engedned, hogy elmagyarázzam, Georgia – mondta.

– Nem azt mondom, hogy van jó magyarázat. Azt mondom, hogy nem az, amire gondolsz.

– Kösz, nem!

– Ez örület. Szeretlek. Tudod, hogy szeretlek. Nincs közöm Michelle-hez. Nem volt, mióta téged megismertelek. De Maddie...

Letettem.

A Maddie nevet hallani túlságosan valóságos volt. Tehát van neve. Tíz órával ez előtt a hívás előtt még csak nem is létezett. Most már neve is volt.

Tíz órával ez előtt a hívás előtt boldog voltam. Húszperces késésben, de boldogan rohantam a Stella menyasszonyiruha-szalonba Silver Lake-en. Ez volt az utolsó ruhapróbám. A menyasszonyi ruhámat kellett felpróbálnom, amit Stella teljes egészében a negyvenöt négyzetméteres üzletében varrt: egy trombita fazonú ruhát fehér Chantilly csipkével, ráncolt spanyol tüllel, lágyan omló ujjakkal.

Imádtam a ruhát – habléányosan simult a csípőmre, és lágyította a vállam vonalát –, és mosolyogtam, amikor Stella (miután megbocsátotta a húszperces késésemet) megkért rá, hogy tipegjek át a szatén magas sarkúmban az emelvényhez, hogy felszegje az alját.

Felléptem a kirakatablak melletti emelvényre, és kihívó pózba vágtam magam. Stella mosolygott és buzdított. *Tedd csipőre a kezed*, mondta, élvezve a mosolygó tekinteteket, amiket az utcán sétáló emberek küldtek felénk.

Aztán a vőlegényemet vettem észre, aki az utcán sétált. Ben egy nővel sétált az utcán, akit nem ismertem. És nem is egy akármilyen nővel. A leggyönyörűbb nővel, akit valaha láttam: hosszú, vörös haja volt, búbajos mosolya. A hasonmása – vörös hajú és apró, négy- vagy öt éves kislány – mellette sétált. Rámeredtem a szalon kirakata előtt álló nőre.

Ismertem valahonnan, de beletelt pár pillanatba, mire rájöttem, hogy honnan. Sőt, Stella volt az, aki később beazonosította őt nekem. A vőlegényem csak a kísérete volt.

És nem ez volt a legnagyobb probléma.

A legnagyobb probléma az volt, ami akkor történt, amikor megkocogtattam a kirakatüveget, és nem sikerült felhívnom magamra Ben figyelmét.

Izgatottan vártam, hogy megforduljon. Izgatottan vártam, hogy meglássam Ben arcát – erős állkapcsát és arccsontját, és az értelmezhetetlen grüberlijét. Arra gondoltam, hogy létezik észszerű magyarázat arra, hogy mit csinál itt ezzel a nővel. A reggelt együtt töltöttük az ágyban, együtt a közös otthonunkban, és barackos francia pirítóst etünk. Nevtünk, meztelenkedtünk. Nyolc nap múlva összeházasodunk. Örülten szerelmesek voltunk.

De Ben nem hallott meg. Továbbstált a Sunset Junction felé. A nő boldogan lépdelt Ben oldalán, a kis méretű hasonmása pedig az övé.

A nő közelebb hajolt hozzá, a vőlegényemhez, és a kezét a derekára tette, mintha az oda tartozna. Ez úgy hatott rám, mint egy lórúgás, hirtelen kiszaladtam az utcára, az aljzatlan menyasszonyi ruhámban.

Megmarkoltam a csipkét, hogy az aljzatlan rész ne lógjon le az utca porába. Stella kiszaladt utánam.

– Ben! – kiáltottam.

Megfordult. A nő is. És a nő kislánya is.

És akkor már tudtam, hogy honnan ismerős ez a nő, aki a kislánya kezét fogja. Stella kimondta a nevét. Michelle Carter. A híres brit színésznő. Sok amerikai magazin címlapján szerepelt. Közélről légies és vékony volt, mint egy falevél. Mint egy savanyú uborka.

Ben rám nézett. A nő rám nézett. A kislány Benre nézett.

– Apuka – mondta.

Hadd álljak meg itt.

Annál, amit Maddie mondott. Bennek.

Hadd álljak meg itt, mielőtt Stella lehajolt, és felfogott annyit a csipkéből, amennyit csak tudott. A tekintetem a kislányon csüngött, a gyönyörű kislányon, aki a szemembe nézett. Az emberek megálltak az utcán, Michelle-t bámulták, mutogattak rá.

Ben odalépett hozzám, teljes pánikban volt. Három szó hagyta el az ajkát, de nem az a három, amire gondolnál. Nem: *Bocsáss meg, kérlek*. Nem: *Ez nem igaz*. Nem: *Meg tudom magyarázni*.

Hanem csupán ennyi: (Mintha ezen kívül nem látott volna mást. És ha így is volt, számít ez valamit?)

– Gyönyörűen nézel ki – mondta.

Tíz órával később lerúgtam a szatén magas sarkúmat, és elindultam fölfelé az emeletre. A ruhámat felfogtam, nehogy megcsússzak benne, és a szobám menedéke felé siettem.

Megint csörgött a telefonom, végigvibrálva a házon.

– Ne tedd le! – kérte Ben.

– Ezt nem most játszottuk el?

– Dehát felvetted. Egy részed hallani akarja, amit mondok.

Volt ebben igazság. Ki tudtam volna kapcsolni a telefont. De nem tettem. Nem voltam rá képes. Egy részem arra vágyott, hogy Ben álljon elő egy olyan történettel, ami az egészet helyrehozza, amitől ő megint ismerőssé válik.

Leültem a lépcsőre, a ruhám kétoldalt feltornyosult.

– Meg kell értened, pár hónappal ezelőttig nem is tudtam Maddie létezéséről – kezdte.

– A lányod? – kérdeztem.

Elhallgatott.

– Igen – mondta végül. – A lányom.

– Hány éves, Ben?

– Négy és fél.

Kihangsúlyozta, hogy fél, és én tudtam, miért. Öt éve voltunk együtt. A fél azt jelenti, hogy előttem, előt^t*ünk* fogant.

– Persze, nem akartam örökre titokban tartani, de Michelle-lel a helyzet bonyolult – mondta. – És ezt a részét is el akartam rendezni, mielőtt téged bevonlak.

– Hogyhogy bonyolult? – kérdeztem.

Megint hallgatott.

– Bonyolult – ismételte meg végül.

Megint felálltam. Elég volt – elég Ben nem-magyarázatából, elég abból, hogy a szívem kalapál.

– Nézd, csak nem akarom, hogy valami elhamarkodott döntést hozz. Egy hét múlva összeházasodunk – mondta.

– Pillanatnyilag ebben nem vagyok olyan biztos.

Elnémult.

– Ezt értettem elhamarkodott alatt – mondta végül.

A hangja alapján megsemmisültnek tűnt. És a probléma az, hogy ez emlékeztetett az első beszélgetésünkre. Alighogy Ben a cégünk új ügyfele lett, felhívtam, hogy bemutatkozzak neki. Nem sokkal azelőtt lopták el a biciklijét. Ezt akkor még nem tudtam, de Ben tíz évig használta ezt a biciklit. Nem is annyira a kedvelt közlekedési eszközöze volt, sokkal inkább a tartozéka. És mégis, a beszélgetésünk végére már viccelődött, megkönnyebbült. A biciklije, a bánata a múlté lett. Tőlem, mondta. És még most is volt egy (nagy) részem, ami szerette volna ugyanígy felvidítani.

– Hol vagy? – kérdezte. – Odamegyek, hogy személyesen beszéljünk.

A lépcső tetején voltam. Talán azért, mert Ben megkérdezte, hol vagyok, körülnéztem. A hálósobám balra, az ajtó szélesre tárva. A szüleim hálósobája jobbra.

És egyszer csak kifelé jött a szüleim hálósobájából egy nagydarab férfi. Százhuszkilós-forma. Nem volt ismerős se a haja, se a bőre. És egy szál törülközőben volt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Anyám, aki köré ugyanolyan törülköző volt tekerve, szorosan mellette állt. E mellett a férfi mellett, aki nem az apám.

Elejtettem a telefont.

– Úristen! – sikoltottam teljes hangerőn.

– Úristen! – sikoltott vissza az anyám.

A férfi a szüleim hálósobája felé hátrált, amit a jelek szerint túlságosan is jól ismert.

Aztán, mintha jobb ötlete támadt volna, felém nyújtotta a kezét.

– Henry – mondta.

Egy helyben ragadtam a lépcső tetején. Megfogtam ennek a férfinak a kezét, mintha ez egy értelmes dolog lett volna.

Anyám ijedtében a szája elé kapta a kezét. Azt gondoltam, szégyelli magát, amiért rajtakapták. De aztán felém nyúlt, megérintette az arcom a kézfejevel, majd a tenyerével.

– Mit csináltál a menyasszonyi ruháddal? – kérdezte.